

142 8/98

SCI-FI

Kč 21,90

Perry Rhodan

AGENTI ZÁHUBY

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN - THOREGON

KURT BRAND

Agenti záhuby

Knihovnička Perry Rhodan 142 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Planeta Na-Thir v Modré soustavě byla vědeckým centrem pro bioniku. Alltok, mistr prvního stupně, zamyšleně pohlédl na svého asistenta Silla.

„Vy obdivujete ty Pozemšťany, Sille? Že bych udělal chybu, když jsem si vás vybral za svého asistenta?“

Sill patřil k mladé generaci. Jako dítě se stal svědkem, jak pozemská vesmírná flotila prolomila obranu Modré soustavy. Všiml si, že dospělí od té doby vyslovují jméno Rhodan v podstatě jako nadávku. Dále však také mohl zároveň sledovat, jak Vládnoucí Rada začíná víceméně považovat Pozemšťany za své rovnocenné partnery a dokonce jim umožňuje vybudovat vlastní obchodní základny na akonských světech.

V mnoha rozhovorech s kolegy získal dojem, že někdo více a někdo méně obdivuje Perryho Rhodana. Proto mu mistr Alltok právě způsobil menší šok.

„Ano,“ řekl prostě, „já ty Pozemšťany obdivuji. A především považuji Perryho Rhodana za geniální osobnost, jaká se narodí jednou za deset tisíc let.“

Alltok ho sarkastickým tónem přerušil: „Jste příliš mladý, abyste mohl soudit. Budoucnost vás poučí, že Perry Rhodan nevstoupí do dějin Galaxie. Spolehněte se, Sille.“

Sill nezaujal k názoru mistra žádné stanovisko. Nato se oba opět věnovali své práci.

* * *

Akonský koordinátor Ohd se ušklíbl.

„Máš pravdu, Ge-Latzi,“ řekl. „Tohle je ten nejlepší vtíp jaký jsem kdy slyšel, a tomu Perrymu Rhodanovi to přeju! Na tento okamžik jsem čekal!“

„Ohde,“ řekl Ge-Latz z monitoru, „já budu mít radost, teprve až žádný Perry Rhodan nebude existovat. Už se nám kvůli němu

zhroutil ne jeden zdánlivě perfektní plán."

Ohd se nahlas zasmál. „Na moje muže se můžeš spolehnout, Ge-Latz! My nejenom že stavíme ty nejlepší materiální transistory, ale máme také nejlepší odborníky na transistory vůbec! Ty se postarej o tu první část, já se svými lidmi zařídím zbytek. Jsem zvědav, jak se z toho Rhodan vykroutí."

Ge-Latz nebyl zdaleka tolik přesvědčen o úspěchu akce jako jeho přítel Ohd. Proto se zeptal: „Byl náš plán počítačově vyhodnocen?"

„Ale ano," přišla odpověď přes osm set světelných let vzdálenosti. „Počítač tvrdí s téměř devadesátiprocentní jistotou, že Sluneční říše bude zničena."

"No dobrá, Ohde! Ale musím tě upozornit, že jsi ode mne nedostal žádnou oficiální zakázku. Na to nezapomínej. Jestli se ti něco stane nebo jestli něco spleteš, budeme se od tebe distancovat."

Ohd sebejistě odpověděl: „Abych mohl vyřídit Rhodana včetně jeho říše tak, že zmizí a přestane existovat, jsem ochoten ledasco riskovat."

* * *

Abis Thegis měl uvnitř Modré soustavy funkci, o které věděli pouze čtyři členové Vládnoucí Rady.

Thegis k sobě právě pozval tři muže. Žádný z těch tří nevypadal právě důvěryhodně.

Zdalo se, že před Abisem Thegisem stojí poprvé v životě. Lhostejně k němu vzhlíželi. Lhostejně mu naslouchali. Šklebili se mu. Abis Thegis se nenechal přerušovat. Nevzrušeně vysvětloval dále svůj plán.

„Vezmete si jednu loď energetického komanda. Už je Sluneční říši ohlášena. Pozemšťané znají její kurz. Nesmíte ho však cestou měnit. Ale z posledního skoku se stane chybná transice. Podklady k ní dostanete krátce před startem. Všechno ostatní pak uvidíte."

Tři muži přitakali.

„Nějaké otázky?"

Zavrtěli hlavami.

„Škoda," řekl jeden z nich s lítostí, „že Pozemšťané nikdy

nezjistí, kdo vlastně vygumoval to jejich směšné impérium."

Abis Thegis chladně namítl: „To je bezvýznamné. Důležité je jenom to, aby se v Galaxii už brzy nevyskytovala žádná Sluneční říše!"

* * *

Šéf rozvědky Allan D. Mercant měl před sebou na stole šest různých hlášení z Mléčné dráhy. Všechna šest zpráv přicházelo z Modré soustavy, od spojení Sluneční říše.

Akonané z Modré soustavy se pořád ještě nedokázali vyrovnat s faktem, že Perry Rhodan není ochoten předat získané konstrukční plány transformačního paprskometu Modré soustavě.

Dvě zprávy obsahovaly neoficiální výroky členů Vládnoucí Rady. Tři další byly jakýmsi zprávami o náladách ve vrstvách intelektuálů Akonské říše. Poslední zpráva opatrně vyjadřovala domněnku, že se v Modré soustavě připravuje velice vlivné spiknutí proti Perrymu Rhodanovi. Tato ilegální organizace by mohla mít mlčenlivý souhlas Vládnoucí Rady!

Allan D. Mercant momentálně nevěděl, co by měl dělat. Tušil však, že se blíží nebezpečí.

Měl se svým podezřením seznámit šéfa? Copak latentní nebezpečí Posbiů nepřinášelo už tak dost starostí? Ani problém Laurinů nebyl zanedbatelný.

„Copak nebudeme mít nikdy klid?" ptal se sám sebe. „Akonané budou zkoušet úplně všechno, aby se nás zbavili. Jejich přátelství nebylo nikdy upřímné, nikdy. V duchu námi pohrdali a pohrdají dodnes. Jsme pro ně pouhými barbary a Arkonidané něco jako obtížný hmyz. To máme skvělé spojení! Mám šéfovi říct, že naše spojení Akonany považují za hrobníky celé Galaxie?"

Na monitoru se mu objevila nová zpráva. Říkala, že ve 14 hodin 55 minut standardního času z Modré soustavy beze stopy zmizel agent VF-56.

Mercant strnul. Tento agent byl odborníkem v oblasti strukturálních absorbérů, tedy přístrojů, které měly zabránovat zaměření transic pomocí určení strukturálního otřesu. Kdo se

jmenovitě skrýval za číslem 56, si šéf rozvědky nevybavoval.

Mercant strnule zíral na monitor. Text zprávy mezitím zmizel. Kromě Perryho Rhodana a Mercanta dostali tuto informaci ještě i další spolupracovníci. Od jednoho z nich přišlo ihned následující hlášení: 56, doktor Paol Nash, 31 let, ženatý, číslo pasu B-556754. akreditován u Vládnoucí Rady. Pracovní oblast: absorbční technika. Známy svou nenápadnou, zato však usilovnou prací.

Monitor za chvíli opět zhasl.

"Doktor Paol Nash," zamyšleně zopakoval Mercant jméno diplomata a agenta, který zmizel na planetě Sphinx. „Doufejme, že nemá děti... Ale k čertu, co to vykládám za nesmysly!"

V duchu už musel počítat s tím, že doktor Paol Nash není mezi živými. Získal další kamínek do mozaiky. Skládal se obrázek blížící se hrozby.

Přicházela z Modré soustavy? Přicházela snad od Posbiů? A nebo od neviditelných, nelidských Laurinů? Nebo se ke Sluneční soustavě blížilo nebezpečí, o kterém dosud nikdo neměl žádnou představu?

Mercant vstal. Rozhodl se. Musel mluvit s Perrym Rhodanem. Bylo to jeho povinností.

* * *

Jmenoval se Mano-Ma.

Byl to Anti.

A byl to vrah.

Zastrčil svou dezintegrátorovou zbraň, kterou právě zastřelil Pozemšťana Paola Nashe.

Mano-Ma opustil místo činu. Šel vzpřímeně jako někdo, kdo se cítí dokonale jistý. Přitom jeho vražedný čin nezůstal beze svědků. Ovšem tihle svědci by neudělali nic, aby zločinu zabránili.

Byli tři. Nevypadali sympaticky, tvářili se chladnokrevně. A právě k těmto třem svědkům kráčel Mano-Ma. Nebál se jich. V pozadí stál člun akonského energetického komanda.

* * *

Imperátor Gonozal VIII., šéf spojené flotily Arkonu a Země, zuřil.

Osm důstojníků generálního štábu Země na Atlana zíralo. Necháпали, proč Imperátor tak vyvádí. Na tomhle hlášení nebylo přece nic zvláštního. Informace o situaci na Arkonu III, jedna věta o Akonanech, kteří obsluhovali velkou materiální transponderovou stanici.

Atlan se uklidňoval jen velmi pomalu. „Tady, pánové, přečtěte si tu drzost!”

Jeden z důstojníků vzal do ruky listinu a přečetl nahlas text. Na konci stálo napsáno: „Posádka akonského transponderu prosadila svůj požadavek, aby jako obsluhující personál nepřicházeli v úvahu ani Pozemšťané, ani Arkonidané. Tomuto požadavku muselo být vyhověno...”

V tomto místě Atlan předčítajícího důstojníka přerušil: „A jednoho dne nás naši milí předci donutí, abychom jim přenechali všechny planety naší říše! Rád bych věděl, který blázen jim vyšel vstříc!”

Obrátil se na službu konajícího důstojníka. „Zjistěte to. Chci to co nejrychleji vědět.”

Potom promluvil znovu ke svému štábu.

„Pánové, vy jste Pozemšťané. Já jsem Arkonidan. Pro Akonany to je velký rozdíl. Vy jste pro ně pouze hlupáci, kteří se vypracovali, kdežto můj národ pro ně představuje zrádce, protože jsme kdysi opustili národ Akonanů a vytvořili svou vlastní civilizaci. Akonané by nás nejraději všechny vyhubili.”

Náhle se ozval spojový důstojník.

„Takže?” zeptal se Atlan.

„Pane, právě zjišťuji, že posádka akonského transponderu stanovila krátkodobé ultimátum. Šéf nebyl v tu dobu k dosažení, jenom pan Bull. Ten přikázal...”

Atlan zaklel.

Ve velínu zavládlo ledové ticho.

Pak se Atlan znovu obrátil na spojového důstojníka.

„Odvysílejte Administrátoru Rhodanovi zprávu, že v žádném

případě nesouhlasím s rozhodnutím pana Bulla. Nemůžeme se sklánět před ultimativními požadavky posádky transmitteru na Arkonu III."

Brzy dostal odpověď. Ani Perry Rhodan nesouhlasil s Bullyho rozhodnutím, ale už se na něm nedalo nic změnit. Zároveň Atlan vyčetl mezi řádky, že hrozí nové nebezpečí.

Ale odkud přicházelo?

* * *

Gus Maltuus minul poslední úder Gea Arendse. Míček odletěl z hřiště. Maltuus prohrál i třetí set.

U sítě si podali ruce. „Dneska mi to tedy vůbec nešlo," řekl Maltuus.

Obrátili se a kráčeli k šatnám.

„Neoslavoval jsi náhodou včera někde na večírku?" zeptal se Arendt a zkoumavě pohlédl na přítele.

„Jistěže, večírek...," kousavě odpověděl oslovený. „Měli jsme večírek s našimi třemi Lauriny. Čert to všechno vem!"

„I Lauriny?"

Gus Maltuus se zastavil. „Ty hlavně, kamaráde, a tebe hned po nich. Poslední dobou se ti velmi dobře dařilo neúčastnit se výzkumů!"

Oba patřili k velkému týmu, který dostal od Prvního Administrátora úkol prozkoumat metabolismus Laurinů.

Už šestý týden marně řešili problém, jakými prostředky by bylo možné dokázat, aby Laurinové byli viditelní obyčejnýma lidskýma očima. Gus Maltuus patřil ke skupině lékařů, kteří dostali zdánlivě nemožný a neřešitelný úkol rozpoznat orgány Laurinů a definovat i jejich funkce.

Už když jen slyšeli o úkolu, který je čekal, kroutili hlavami. Kromě jiného věděli, že nemohou očekávat žádnou pomoc od mutantů. Paraschopnosti těchto lidí nebyly proti Laurinům nic platné, přestože je mutanti dokázali zaměřit. Bylo sice možné pomocí hmatového procesu stanovit vnější obrysy Neviditelných - jejich bledošedou, gumě podobnou plet' viděl Ron Landry a jeho muži na

Abtuladu, když se Laurinové zdržovali v blízkosti Antiů a díky jejich tajuplným absorpčním silám se zviditelnili.

S pomocí hmatového procesu se přístroji podařilo zviditelnit určitý výrůstek u všech tří Laurinů v místech, kde byl u lidí umístěn hrtan.

Arendt se zašklebil na svého přítele: „Díky, Gusi, ale mýlíš se. Neutíkal jsem před testy a už vůbec ne před prací. Věř tomu, že jsem jaksepatří experimentoval. My fyzikové máme totiž k dispozici také jednoho Laurina. A na rozdíl od tvé domněnky děláme určité pokroky, i když ne tak senzační jako vy.”

„Geo, mám ti vypovědět naše přátelství?” ostře se zeptal Gus Maltuus.

„Kvůli těm zatraceným Laurinům, Gusi? Ale prosím tě! Pojd'. dáme si sprchu. Možná nás to uklidní. Pak si spolu znovu promluvíme.”

O čtvrt hodiny později stáli proti sobě už oblečení v šatně. Ti dva se znali déle než deset let. Když posléze opustili tenisovou halu a kráčeli udržovaným, liduprázdným parkem, Geo Arendt informoval svého přítele lékaře o výsledcích týmu fyziků, ke kterému patřil.

„Málem jsme omdleli, když jsme zjistili, že ten výrůstek na krku, kterému jsme dali název orgán Flexo, je deflektor, který pracuje na biologické bázi.”

Gus Maltuus připojil: „Zaslechl jsem něco o tom, že vyvíjíte antiflexové brýle. Jak jste s tím daleko?”

„No, zázraky u nás chvíli trvají!”

„Dá se čekat, že ty brýle vytvoříte v blízké budoucnosti?”

„Pokud mi blízkou budoucnost neomezíš jenom na pár dní, potom ano! Víš vůbec, že se Laurinové svýma tréma očima mezi sebou vidí, přestože mají zapnutý ten biologický deflektor?”

„Ano, tato zpráva mne nikterak nezaskočila. To se dalo čekat. Ale když si představím tvar těla Laurinů: zepředu jako šíp a ze strany jako čára, pak pro ně naše kompaktní tělo musí vypadat jako tělo příšery. Třeba to je důvod jejich smrtelného strachu, který byl přesně změřen psychometrem?”

Zabočili doleva na stezku, která vedla k parkovišti vznášedla. Široko daleko nebylo vidět človíčka. Vzdálené dunění startujících či

přistávajících vesmírných lodí už dávno nebrali na vědomí.

„Pokud jde o strach ze smrti Neviditelných, slyšel jsem na to trochu jiný názor, Gusi. Dnes nebo zítra bude oficiálně všem členům týmu oznámeno, že ten šílený strach způsobuje dominující pud sebezáchovy. Řečeno stručně a jasně: Laurinové jsou zbabělci.“

„Hm... To není špatné, ale nikdo tomu neuvěří,“ mínil Maltuus.

„Taky jsem si to zprvu myslel. Nová verze však obsahuje i nová vysvětlení. Nesmíme tu zbabělost Laurinů soudit podle našich morálních měřítek, musíme ji hodnotit jako psychickou specifiku Neviditelných. Vzpomeň si na všechny zprávy o vesmírných bitvách, ve kterých bojovaly lodě Laurinů. Copak jejich kapkovité lodě okamžitě neuprchly, jakmile narazily na tvrdošíjný odpor?“

„Poslouchej, soudíte celou civilizaci podle tří zajatců... Geo, není to poněkud lehkomyslné?“

Geo Arendt zavrtěl hlavou.

„Nezapomínej, kde jsme ty tři Neviditelné zajali. Zdá se, že máš dneska skutečně špatný den. Měl sis místo tenisu raději na chvíli zdřímnout.“

Maltuus se však bránil. „Byl jsem příliš unaven, abych mohl jít spát. Ale teď už se na to těším. Á co budeš dělat dnes odpoledne ty?“

„Ve tři mi začíná služba. Speciální měření orgánu Flexo.“

* * *

Na břehu stály bungalovy, jeden krásnější než druhý. V dálce se rýsovala silueta Terranie. Na jižní terase svého bungalovu odpočíval v houpacím křesle myšob Gucky a vypadalo to, že spí.

Po pískem vysypané cestičce, kterou Gucky osobně udržoval, pokud na to měl někdy čas, přicházely kroky.

Myšob se ani nehnul.

Objevil se muž. Robotik Van Moders.

Zastavil se vedle houpacího křesla. „Gucky!“

Ale myšob se ani nehnul.

Moders natáhl ruku, aby zatahal Guckyho za chlupy na bradě. V tu chvíli ho neviditelná síla zvedla ze země. Moders se ve vzduchu dvakrát otočil, vystoupal trochu do výšky a pak se zřítíl k zemi, ale

jeho pád byl těsně nad zemí zastaven, takže měkce dosedl.

Pak teprve Gucky otevřel oči.

„Ale ale! Vítej, Vane! Proč jsi přišel? Kvůli Laurinům? Vždyť s těmi ty jako robotik nemáš nic společného!"

Van Moders vstával a oprašoval se. Už dávno se přestal divit, že Gucky perfektně ovládá telekinezi, že si s ní rád pohrává, a že zároveň umí číst myšlenky druhých.

Rovnou odpovídal: „Mám nápad..."

Gucky mávl rukou. „Jistě, jistě, ty jsi jeden z nejhroznějších lidí, který jsem dneska od rána potkal."

„Za to ty jsi sympatie sama!" odvětil Van Moders.

„Oukej," zapištěl myšob. „Tak ven s tím, ale vyjadřuj se hezky srozumitelně. Žádný šroubovaný vědecký obrat. Takže?"

„Gucky," začal Moders, „znáš přece Lauriny, pokud se dá mluvit o tom, že je někdo z nás vůbec zná. Vy telepati jste jako jediní schopni je objevit, protože jinak jsou neviditelní. Umíte je zaměřit. Možná bych tě mohl využít."

Laurinové z něčeho mají hrozný strach. Máme je uložené každého zvlášť. Kdybychom je dali dohromady všechny tři, dokázal bys potom zjistit, jestli jejich smrtelný strach polevil nebo ne?"

„Vane, ty si myslíš, že ten jejich strach způsobuje izolace?"

„Ne, Gucky - naopak! Já si spíš myslím, že našim třem Laurinům je úplně jedno, jestli jsou v zajetí izolováni, nebo je drží pohromadě. Ani si nemyslím, že by to byli superzbabělci. Jsou prostě od přírody takoví."

„A proč mám teda zjišťovat, jak to s tím jejich strachem je? Vane, to už mi jsou tví biopozitroničtí roboti Posbiové přece jenom milejší."

„John Marshall je nedosažitelný. Ty jsi kromě něj jediný, kdo dokáže zachytit paravlny."

„Vane, já mám dneska volno."

„No dobře, když nechceš..."

Myšob nadskočil. „Co to znamená že nechci? Prostě ty Lauriny nemám rád. Jsou zatraceně nebezpečnější než tisíc Posbiů. Vane, když se zdržuju v jejich blízkosti, ježí se mi z nich chlupy!"

Minivysílačka na Guckyho paži se ozvala. Pak zazněl Bullyho

hlas. „Gucky, chce s tebou mluvit šéf...”

„Ano, Perry, co je?”

„Prcku, Van Moders má určitý nápad, ke kterému by tě potřeboval...”

„A jéje, tak to mám teda po volnu,” vzdychl Gucky a vypnul spojení.

Potom vstal, chytil Van Moderse za paži a než se jeho návštěva dokázala nadechnout, oba spolu teleportovali.

Rematerializovali mezi experty. Moders se omluvil za neobvyklý způsob svého příchodu.

„Rád jsem přijal návrh poručíka Gucka, aby mne sem teleportoval, protože Gucky má dnes volno a tak si ho chce ještě užít.”

Gucky se zašklebil a vycenil svůj hlodák. „Tak kde máme ty vaše tři chudáčky?”

„Má na mysli Lauriny,” vysvětloval Moders.

V tu chvíli však už myšob tri Neviditelné zaměřil.

„Vane,” řekl, „zdá se mi, že mi ty Laurinové pomalu začínají být přece jen trochu sympatický. Jdeš se mnou?”

A zmizel. Vynořil se o tři sály dál mezi několika mutanty a experty, kteří právě připravovali složitou technickou aparaturu.

„Kdy to rozjedete?” chtěl hned vědět.

„Dřív než za dvě hodiny ne!”

Myšob zaúpěl. „Tak to bych teda rád věděl, proč jsem musel tak spěchat!”

* * *

Vládnoucí Rada Modré soustavy o ničem nevěděla. Ani nechtěla být o ničem informována. Spoléhala se na Abise Thegise.

Už po celé generace přijímali muži z rodu Thegisů často i nepříjemné úkoly a vyřizovali je k obecné spokojenosti. Většinou se jednalo o úkoly, které nemohly být řešeny obvyklou diplomatickou cestou.

Mistr 1. stupně Alltok převzal hlášení, které v něm vyvolalo spokojenost. Akonský koordinátor pro materiální transmitery mu

šifrou sděloval, že: „Hvězda bohů září“.

Ve stejnou dobu četl Ge-Latz několik tisíc světelných let daleko od planety Na-Thir tutéž zprávu. Pouze přikývl, ještě jednou přelétl text očima a řekl sám sobě: „Doufejme, že nám těch pár procent z počtu pravděpodobnosti nic nepokazí!“

Abis Thegis měl tři mužské návštěvníky. Nevypadali nikterak důvěryhodně. Jeden z nich podával hlášení. Padlo jméno pozemského diplomata Paola Nashe. Ale jméno Pozemšťanova vraha, Antie Mano-Maa, vysloveno nebylo.

„Jsou na cestě už osmnáct minut standardního času, Thegisi!“ řekl jeden ze tří mužů a ukončil tím své hlášení. Abis Thegis jenom přikývl. Vstal.

„V tomto případě je nutné vymazat vaše vzpomínky. Vy...“

Mluvčí trojice však tasil paprskomet a bez dlouhých řečí Abise Thegise zavraždil. „Já si žádný vzpomínky brát nenechám!“ zvolal zlostně.

Jeho druzi vylekaně pohlédli na padající tělo mrtvého Akonana.

„Loď je připravena ke startu!“ řekl jeden. Mínil tím stometrový člun energetického komanda, se kterým se pohybovali po Galaxii.

„Doufejme, že nás tady nenahrávali...“

Vrah se zachechtal.

„Rychle pryč!“

O mrtvého se už nestarali. Místnost opustili klidně, jako by se nic nestalo. Vyšli na chodbu.

Když byla vražda Abise Thegise objevena, jejich člun se už nacházel mimo Modrou soustavu.

* * *

Mano-Maa stál před velkou transponderovou stanicí, která byla v přímém spojení se stejným přístrojem na Arkonu III, a díval se, jak poslední Laurinové mizí ve světelném oblouku transponderu.

Višel je, když se k němu přiblížili. Jenže jakmile se vzdálili od jeho osobního absorpčního pole, pro jeho oči zmizeli. To, co se pozemským vědcům zatím ještě nepodařilo, totiž zviditelnit Neviditelné, se jemu a každému jinému Antiovi přirozenou cestou

dařilo.

Transmitterem prošly tři tisíce Laurinů, aby ve stejném čase vyšli z transmitteru na Arkonu III.

Zhruba před čtvrt hodinou sledoval, jak z kosmodromu stoupá člun energetického komanda.

Mano-Maa netušil, že v tomto člunu prchají z Modré soustavy tři muži, se kterými právě ukončil let plný nebezpečí.

Když za sebou zaslechl vytí sirén, ohlédl se a spatřil tři letouny, které velice rychle přistávaly. Tušil, že nepůjde o nic dobrého. To, co se však ve skutečnosti stalo, vůbec nepředpokládal.

Mano-Maa se rozkoktal: „Abis Thegis že je po smrti? Zavražděn? Vrazi utekli ve vesmírné lodi? Už jsou mimo ochranný štít?

Neprozdí nakonec všechno Pozemšťanům?”

Vyslovil všechno to, čeho se rozrušení Akonané obávali.

„Akce musí být odvolána!" požadoval jeden mimořádně vysoký Akonan. „Jinak Rhodan připraví Neviditelným velmi horké přijetí!"

„Jak to chcete udělat?" ironicky se zeptal jiný Akonan. „Rhodan je přece nemůže vidět. Nikdo je nemůže vidět. Pouze sluhové Báalolu, když se dostanou do jejich blízkosti. Neměli bychom tu akci zdržovat..."

„Ale aspoň bychom mohli Lauriny varovat!" namítl třetí.

Mnao-Maa byl obklopen rozrušenými Akonany. Nebylo slyšet vlastního slova. Proto se se je pokusil uklidnit a přinutit, aby na chvíli zmlkli.

„Akce běží dál, jak byla naplánována! Nemůžeme nikoho poslat na Arkon III. Transmitterové stanice tam jsou ze všech stran sledovány a pozorovány. Nesmíme se vystavovat žádnému riziku, že by náš vyslanec padl do rukou některému z pozemských telepatů."

„Ale na naší planetě se potuluje spousta Pozemšťanů! Co když některý z nich ovládá toto umění?"

Ó pět minut později byla transmitterová stanice až na několik nic netušících techniků prázdná. Zmizel i Mano-Maa. Jenže procento pravděpodobnosti, že Perry Rhodan odhalí spiknutí a že jeho říše nebude zničena, nyní stoupl na minimálně třicet procent.

Ve skupině beze jména, které Abis Thegis šéfoval, seděli všichni

zúčastnění mlčky a bezradně na sebe zírali.

* * *

Na předsunuté satelitní stanici ZT-904 zaměřovači vyhlásili poplach.

Osm Pozemšťanů se rozběhlo na svá místa. Po čtyřech a půl měsících znovu poplach! Zaměřovači přístroje nepřetržitě oznamovaly nové hodnoty. Počítačová paměť mezitím kontrolovala, jestli je hlášen průlet.

„Neznámý objekt," oznamoval počítač.

„Podle energetických hodnot, se kterými pracují motory, by se mohlo jednat o člun akonského vesmírného komanda!" zvolal muž u zaměřovačů.

Spojař ho slyšel. Okamžitě jednal. Vysílal do Modré soustavy. Důstojník u zbraňové soustavy nespokojeně poznamenal: „Ztráta času! Proč se ten člun nehlásí? Tady podle mě není něco v pořádku!"

Jeho podezření bylo blízko pravdě.

Sphinx, planeta, na které sídlila vláda Akonské říše, odpověděla na dotaz stanice překvapivě rychle, ale na satelitní stanici ZT-904 si to nikdo z přítomných neuvedomil.

„Člun SANTO-65 byl uloupen třemi zločinci. Člun veze náklad biologické bojové látky! Nebezpečí nákazy planet! Jednejte podle vlastního rozhodnutí! Sestřelení povoleno!"

„Máme přece nová vesmírná torpéda, jejichž zaměřovači přístroje reagují i na jiné lodě!" zvolal důstojník z palebného stanoviště stanice, který už v duchu viděl okamžik, kdy bude loď se zločinci a pekelným nákladem transítovat a zmizí jim z očí.

„SANTO-65 neodpovídá na žádné hypervolání!" hlásil spojař chladně.

Velitel zaváhal už jen na zlomek vteřiny a pak vydal rozkaz: „Odpálit vesmírné torpédo! Ale jenom jedno!"

Vesmírná torpéda, která byla vyvinuta a s úspěchem nasazena v boji proti fragmentálním křižníkům Posbiů, potřebovala pouhých pět minut na to, aby dosáhla rychlosti světla. Byla to zároveň samonaváděcí torpéda, nastavená zprvu na fragmentální lodě

polobiologických robotů, po ukončení bojů však byla tato automatika seřízena univerzálně. Bylo možné nastavit ji na kovové slitiny vlastní, arkonidské nebo akonské.

„Akonský člun zrychluje!"

Uplynula třetí minuta po odpalu! Čtvrtá...

„Teď už může jít jenom o vteřiny a ten člun bude transítovat!" zvolal spojař.

„Anebo také ne. Možná, že zločinci zmatkují a teprve vypočítávají souřadnice. Podle mě s tím skokem příliš dlouho váhají!"

To byl názor velitele satelitu.

Téma bylo ukončeno zářivým zábleskem v černotě vesmíru.

SANTO-65 přestala existovat.

Satelitní stanice ZT-974 hlásila zároveň do Terranie a na planetu Sphinx:

Člun SANTO-65 akonského energetického komanda, na kterém se tři zločinci pokoušeli uniknout a přitom měli na palubě náklad nebezpečné náklady, byl zničen vesmírným torpédem. Čas: 19.37. Podepsán Volkmer - ZT-974.

V Modré soustavě, v tajné organizaci beze jména, si muži mnuli ruce a s úlevou si oddechli.

V hlavním stanu Pozemské flotily v Terranii bylo toto hlášení odloženo ad akta. Vinou zanedbání povinností se toto hlášení nikdy nedostalo do rukou příslušníků Sluneční rozvědky. A tak se stalo, že Allan D. Mercant o této události nebyl ihned informován.

* * *

Pokud byl Měsíc jednou jedinou loděnicí vesmírných lodí a zbrojní továrnou, pak planeta Mars představovala velké obchodní překladiště Sluneční říše. Nacházel se tu kosmodrom vedle kosmodromu. Byly tu zastoupeny všechny typy vesmírných lodí, které neustále startovaly nebo přistávaly.

Na Mars mohl kdokoli přiletět bez zvláštních víz, na rozdíl od Země, kde bylo pro přistání zapotřebí speciální povolení. Nyní už se jich nevydávalo tolik, protože od časů boje proti Posbíům vládla

Země získala nové spojence v podobě Skokanů nebo například Akonanů, a proto už nemusela vydávat tolik povolení jako dřív. Spojencům se žádná nevydávala.

Patriarcha malého rodu obchodníků Cafzen, majitel šesti doutníkovitých křižníku, byl vládcem svého klanu teprve půl roku. Olzin, jeho strýc, který před rokem zemřel, patřil k oněm moudrým Skokanům, kteří se včas přeorientovali na obchod s Pozemšťany. Cafzen jako patriarcha měl speciální licenci, která mu umožňovala kdykoli létat a přistávat v Terranii, hlavním městě Země.

Cafzen byl Skokan se zarputilým výrazem ve tváři a těkavým pohledem. Nyní stál se třemi křižníky na kosmodromu číslo 16 na Marsu. Dvě jeho lodě tu vykládaly své nákladní prostory. Jedna z lodí rodu měla náklad, kterého se měla zbavit v Terranii.

Cafzen se už dva dny nedal vidět. Odjakživa to byl samotář, ale od mezipřistání na Nuddu, malé koloniální planetě Arkonu, se ještě více uzavřel do sebe.

Na lodích se o jeho chování hovořilo. Vznikaly fámy. Mnozí z příslušníků rodu litovali, že byl Cafzen zvolen za nového patriarchu.

Najednou stál mezi nimi. Ve velínu vlajkové lodi zavládlo ticho. Patriarcha se díval z jednoho na druhého.

„Kdo to právě tvrdil, že moje volba byla zfalšována?“ zeptal se hrozivým hlasem.

Nikdo se nehlásil.

Cafzen ještě jednou zopakoval otázku.

Opět všichni mlčeli. Patriarcha přešel před jednoho z mladých Skokanů, popadl ho za ramena a zatřásl s ním. „Nebyls to náhodou ty, Colle?“

Skokan Colle se vytrhl, ustoupil o krok a ostře namítl: „Ano, byl jsem to já! A za svým názorem si stojím, protože vím, že ve hře byly úplatky.“

V tu chvíli Cafzen udeřil. Colle klesl v bezvědomí k zemi. Patriarcha se potom ledabyly otočil a rozkázal: „Odneste ho odtud! Upadl v mou nemilost. Kdo by se mu pokusil pomáhat, zažije totéž!“

Zamračeně pozoroval, jak dva muži vynášejí omráčeného mladíka z velínu. Potom se otočil a vracel se do své kajuty, která byla umístěna vedle velínu.

Během následujících hodin se už neukázal. Když se znovu objevil, byl slavnostně oblečen. Přistoupil k palubnímu mikrofonu a dal překvapené posádce dovolenou do 23.40 hodin standardního času. Na palubě měla zůstat pouze skupina čtyř Skokanů - jednalo se o jeho nejbližší příbuzné.

Vlajková loď CAFZEN-1 se pomalu vyprazdňovala a posádka si přitom oblékala skafandry, protože atmosférické podmínky na Marsu nebyly dvakrát příjemné. Skokani ve skafandrech rychle odcházeli k taxíkům, ve kterých pak odlétali do hlavního města, aby se oddali zábavě.

Cafzen seděl sám ve velínu. Zdálo se, že na něco čeká. Postupně přicházeli čtyři jeho nejbližší příbuzní.

„Jsou skutečně všichni pryč z paluby, Hinzu?“

„Všichni. Přesvědčil jsem se. Můžeš být klidný.“

Skokan zavrtěl hlavou. „Nebudu klidný dřív, dokud nebudu mít náklad na palubě.“ Pohlédl na velké hodiny ve velínu. "Během dvanácti minut standardního času bychom měli náklad naložit."

Jeho čtyři komplici se zákeřně šklebili.

Dvanáct minut ubíhalo. Loď měla otevřený pouze jediný vchod. Patriarcha v něm stál a čekal.

Náhle jako by do něj někdo strčil, a pak znovu a znovu. Ozývaly se podivné zvuky - zdálo se, jako by slyšel tiché našlapování.

Přestože Cafzen věděl, co bere na palubu, vyrazil mu na čele pot. Najednou z toho podniku dostal strach.

Ustoupil stranou do míst, kde se cítil bezpečněji. Díval se po chodbě a viděl svého švagra Hinzu stát před nákladním hangárem číslo 6.

Po celé lodi se najednou ozývaly tyhle zvláštní, tajemné zvuky.

Naštěstí to netrvalo dlouho.

Cafzen viděl, jak Hinzu zavírá dvojité dveře hangáru a zamyká je. Teprve potom se patriarcha znovu pohnul a pomalu kráčel ke svému příbuznému.

I Hinzu se tvářil velmi rozrušeně. Ztěžka oddechoval. Muži na sebe významně pohlédli, ale nepromluvili.

Hodiny do startu trvaly celou věčnost. Členové posádky se postupně vraceli z města.

A pak, na vteřinu přesně, loď obchodníků odstartovala. Se řvoucími impulzními motory vystoupala do noci. Kurz Země, cíl Terrania.

* * *

Experiment se třemi Lauriny probíhal už třetí hodinu. Sedm telepatů pod Guckyho vedením vytvořilo psychoblok, aby pomocí parabáze získali tajemství Neviditelných. Přestože to nikdo nečekal, během tohoto testu bylo dosaženo velice významných, i když zdánlivě jen dílčích výsledků.

Robotik Van Moders byl spokojen. Jeho teorie, že panický strach ze smrti je pro Lauriny charakteristický, se potvrdila natolik, až bylo možné považovat zbabělost za základní vlastnost Neviditelných. V místnosti, kde se kromě tří zajatých Laurinů, sedmi telepatů a Moderse zdržovalo ještě zhruba asi dvacet expertů, vládlo soustředěné ticho.

Mutanti se znovu a znovu snažili proniknout do myšlenkového světa Laurinů, kteří leželi těsně vedle sebe na operačních stolech. Gucky, nejcitlivější ze všech mutantů, najednou cítil jakési vyrušení. Jakkoli se snažil, jeho soustředění se zvolna hroutilo. Proti své vůli vystoupil z kolektivního psychobloku. Ve stejném okamžiku se jeho oči rozšířily úděsem.

„Útok! Laurinové!“ zapištěl a jeho hlas přeskakoval. Mutant, který stál vedle Guckyho, ztratil úlekem svůj dezintegrátor. Myšob však už svíral vlastní zbraň v dlani a střílel proti stěně. Zjevila se tam bytost, která vypadala stejně jako kterýkoliv z Laurinů na stole.

„Laurinové! Všude jsou Laurinové!“ ječel Gucky. S pomocí svých telepatických schopností je dokázal zaměřit.

Tři zajatí Neviditelní ječeli.

Zbývajících šest telepatů bylo vytrženo z transu.

Vědci si lehali k podlaze. Nad jejich hlavami se křížily smrtící dezintegrátorové paprsky. Drahocenné přístroje podléhaly zkáze. Neviditelné bylo možné pod soustředěnou palbou na zlomek vteřiny spatřit, a potom hynuli.

Gucky provedl krátkou teleportaci. Dorazil ke dveřím, zabouchl

je a přitom neustále střílel. Zabránil tím v útěku ještě dvěma Laurinům. Ale nemohl být všude. Příliš pozdě viděl, že jsou otevřeny ještě další dveře do místnosti. Čtyři vědci Guckymu bránili v tom, aby mohl proti těmto dveřím zamířit. Ruka se zbraní mu rezignovaně klesla.

„A teď jsou pryč!“

Ostatní telepati jeho výrok potvrzovali.

„A co naši zajatci?“ zeptal se Gus Maltuus.

Gucky přicupital k němu. „Jejich vlastní lidé je zavraždili. Tady!“ Sáhl do míst, kde byl připoután první z Laurinů, a necítil žádný odpor.

Vědci začali vzrušeně debatovat, ale myšob je přinutil mlčet.

Zapojil svou minivysílačku.

Frekvence Perryho Rhodana!

„Šéfe, vyhleš poplach! Máme tady invazi Laurinů. V Terranii musí být strašně moc Neviditelných. Zavraždili naše tři zajatce. Najednou jich bylo v laboratoři na třicet. Osm z nich jsme dostali. Konec.“

* * *

Vláda však žádný poplach nevyhlásila! Alespoň oficiálně ne. Kdyby veřejně vyhlásila, že Zemi zaplavila invaze neviditelných nepřátel, vyvolalo by to pouze paniku.

Perry Rhodan svolal své experty. Půl hodiny po útoku Laurinů se u něj sešlo pět mužů. Rhodan na ně čekal společně s Bullym, Deringhousem, Mercantem a Guckym.

Myšob měl na sobě pořád ještě jenom plavky.

„Žádné formality, přátelé,“ přijal je Rhodan. Jeho hlas zněl jako vždy velmi klidně. Bully se však červenal lehkým rozčilením.

„Právě jste prožili změnu situace. Máme tady Lauriny. To je konstatování. Kdy mohou být nejdříve hotovy a vyvinuty antiflexové brýle? Arendte, není to váš rezort?“

Geo Arendt neváhal s odpovědí: „Momentálně vám nemohu udat ještě žádný termín, pane. Dnešní výsledky musejí být nejdříve vyhodnoceny. Snad...“

Rhodan mávl rukou.

„Netušíme, kolik máme na Zemi těch Laurinů. Musíme však počítat s velkým množstvím. Jaká okamžitá bezpečnostní opatření navrhujete, prosím?“

Otázka byla namířena na všechny.

„Žádný opatření neexistují!“ zapištěl Gucky.

Bully po něm šlehl zlostným pohledem.

„Pánové, jste všichni stejného názoru jako Gucky?“ zeptal se Rhodan expertů.

Jeden za druhým přitakávali.

„Ale přece tady nemůžeme nečinně sedět a přihlížet!“ mínil Bully. „Mercante, vy nemáte Žádnej návrh?“

„Vy snad vidíte Neviditelné, Bully?“

To byl hlavní problém.

Bully vyskočil. „Panebože, transmitterová stanice!“

Ve stejný okamžik Rhodan zmáčkl tlačítko. Okamžitě vydal rozkaz, aby až do odvolání byly vypnuty všechny transmitterové stanice k Měsíci.

Potom se podíval na hodinky. „Ani nevíme, jak dlouho tady ty Lauriny máme. Mercante, existuje možnost, že by na Zemi nepozorovaně pronikla nějaká cizí loď?“

„To je vyloučeno, pane!“ tvrdil šéf rozvědky. „Zcela vyloučeno. Ani Arkon nemá tak dokonalý strážní systém jako my.“

„Hm... Ale co když Laurinové byli na Zemi přivezeni? Tak říkajíc jako neviditelný náklad, pánové?“ Sotva to vyslovil, znovu bleskurychle jednal. Zavolal na centrálu kosmodromu Terranie. Zakázal start všem lodím včetně lodí Sluneční flotily.

To tu ještě nikdy nebylo!

„Modersi, máte nějaký nápad?“ zeptal se pak robotika.

Mladík se nutil do úsměvu. „Šéfe, dal bych teď nevím co za to, kdybych mohl s něčím přijít, ale...“ Udělal bezradné gesto.

Ozval se komunikátor. Jakýsi hlas sděloval: „Šéfe, dostal jsem tady jednoho Laurina. Na mé ulici. Měl jsem na něj vůbec střílet?“

Rhodan se podíval do kouta. Gucky byl pryč. Takže už jednal. „Zaměřil jsi pouze jednoho Laurina, Gucky?“

„Tři, šéfe, ale jenom jednoho jsem dokázal zneškodnit. Takže to

vypadá, že už je v Terranii máme pěkně dlouho."

Gucky nemusel říkat nic víc. Rhodan pohlédl na své spolupracovníky.

„Co teď?"

* * *

Heyko Asmussen bydlel blízko lesa. Dům patřil jeho rodině už po generace. Vypadalo to, že tu bude stát ještě po dlouhá staletí.

Včera, pozdě odpoledne, vzal manželku a oba chlapce na procházku, ze které se vrátili až pozdě večer, plní hezkých zážitků. Unaveni pak padli na lůžka a okamžitě usnuli.

V pět hodin ráno zadrnčel staromódní budík. Mnoho zařízení v domě Asmussenů pocházelo ze starých časů.

Heyko Asmussen a jeho žena Freya tiše vstali. Nechtěli probudit děti.

Když byli dole v kuchyni a připravovali si snídani, Freya zapnula televizor.

„Nedělej to," požádal ji manžel. „Jsem myšlenkami pořád ještě venku v přírodě. Hlavně mi teď nezapínej žádné zprávy!"

Takže přístroj znovu vypnula.

Pili spolu kávu. Potom ho doprovodila ke dveřím. Jako vždy se políbili. „Uvidíme se odpoledne, drahá."

Usmívala se. Zůstala na zápraží, dokud nenasedl do kluzáku a neodletěl.

Potom se Freya vrátila domů. Právě chtěla znovu zapnout televizor, když náhle měla pocit, že je znovu s manželem a s dětmi v lese. Televizor nezapnula. Vzpomínala, jak nasedli do loďky a pluli po jezeře...

A tak Freya Asmussenová zmeškala informace o invazi Neviditelných na Zemi podruhé.

* * *

Fúzní elektrárna, kde pracoval Heyko Asmussen, ležela čtyři sta metrů hluboko pod skálou. Býval to dříve raketový bunkr, nyní však

už po desetiletí sloužil mírovým účelům.

Asmussen se podíval na hodinky, spokojeně přikývl a vykročil k antigravové šachtě. Každé ráno krátce před šestou sjížděl dolů.

Nastoupil a rychle klesal. Kontrolní přístroje zaregistrovaly jeho příchod. Za stříbřitě šedivými dveřmi byla umístěna gigantická centrála elektrárny. Tato stanice se starala, aby Skandinávie měla stále dostatek elektrické energie. Všechno tu bylo řízeno automaticky. Člověk tu byl přítomen pouze pro případ mimořádných okolností.

Heyko Asmussen otevřel dveře. Hned přimhouřil oči. Každé ráno totéž. Ještě si nezvykl Vždycky byl trochu oslněn.

Ale kde byl Olaf Bjornsen?

Přelétl pohledem centrálu. Třistametrový sál zel prázdnotou.

„Olafe?“

Ozvěna mu odpověděla stejným jménem.

„Olafe?“

Nic!

„Olafe Bjornsene, kde jsi?“ zvolal Heyko a rozběhl se k řídicí kabině, kde měl sedět každý, kdo tu právě měl službu.

Byla prázdná.

„Olafe Bjorn...“, zvolal znovu, ale ztichl uprostřed věty. Měl pocit, že slyší někoho úpět. Oběhl řídicí kabinu a - spatřil Olafa Bjornsena, jak leží na podlaze!

„Olafe...?“ poklekl Heyko vedle Bjornsena, ale neodvažoval se přítele dotknout, protože jeho tělo bylo na mnoha místech popáleno.

„Heyko..., Heyko...,“ pokoušel se umírající něco říct.

„Nemluv, Olafe, za deset minut budeš v nemocnici. Zavolám...“

„Heyko..., rozdělovač... Rozdělovači stanice... Jdi...“ Pak mu hlava klesla. Olaf Bjornsen už nežil.

„Panebože!“ zašeptal Heyko Asmussen otřeseně. „Panebože, co se to tu stalo? Vždyť tady se nikdo nemůže zranit. A nikdo cizí sem nesmí. Co to říkal? Rozdělovači stanice? Co chtěl ještě říct? Co tu mělo být?“

Vtom se prudce obrátil. Zaslechl totiž cizí zvuky. Zvuky, které se podobaly krokům, ale přesto zněly podivně cize a hrozivě.

A Olaf Bjornsen ležel zavražděn přímo před ním!

Musíš k poplašnému hlásiči, říkal si. Tento přístroj byl pouze dva kroky od něj, na stěně za Olafem Bjornsenem.

Ale co ty tajemné zvuky? Čím dál více se přibližovaly a byly hlasitější. Heyko Asmussen se vyděsil. Gigantický sál byl pořád prázdný.

Panebože, pomyslel si a vzpomněl si na manželku a syny.

Prudce se odrazil a vyskočil k poplašnému hlásiči. Prolomil slabou indukční zábranu a vykřikl: „Jsou tu strašidla v...”

Halou prolétl paprsek. Heyko Asmussen se zhroutil přímo u stěny. Byl na místě mrtve.

Jenomže jeho hlášení prošlo dál. Muži, kteří je slyšeli, věděli, o jaká strašidla jde. A když se v těžce ozbrojených vozidlech přirtili k elektrárně, tvářili se velmi zarputile. Nikdo nepočítal s úspěchem.

Tři kilometry před cílem najednou holá skála před nimi vybuchla a proměnila se v sopku. Exploze chrnila roztavenou skálu, vrhala kamení a zatemňovala oblohu. Země se chvěla.

Ve stejném okamžiku náhle byla celá Skandinávie bez elektrické energie.

Laurinové začali dobývat Zemi...

* * *

Einar Tobsen dostal za úkol informovat paní Freyu Asmussenovou, že se její muž už nikdy nevrátí domů. Freya byla Einarova sestra.

Jak jen jí to povím? ptal se. Tupě zíral před sebe. Automat ho dovezl k cíli. Einar Tobsen by v tuhle chvíli nedokázal řídit. Cítil se vnitřně vyhaslý.

V dálce se objevil les. Kluzák zpomalil a začal klesat. Vynořil se dům Heyko Asmussena.

Kluzák přistál tam, kde obvykle parkoval Heyko, když byl doma.

Einar vystoupil. Překvapeně se rozhlížel. Kde byla Freya, jeho sestra? „Freyo? Haló!”

Nikdo mu neodpovídal.

Možná, že je ve sklepě..., říkal si, ale když vstoupil do domu - spatřil ji.

Ležela na podlaze a byla mrtvá, stejně jako oba její synové!

Náhle za sebou uslyšel podezřelý zvuk. Otočil se, ale už spatřil jenom záblesk z hlavně paprskometu a hned nato ho zasáhl smrtící paprsek.

Laurinové převzali Asmussenův dům, aby jej použili jako svou základnu.

* * *

Na Zemi zavládl zmatek. Laurinové útočili všude možně. Během čtyřiaadvaceti hodin získali dokonalý přehled o pozemském průmyslu. Gigantické továrny zanikaly v atomárních explozích. Většinou se jednalo o klíčové podniky, na kterých byly závislé stovky dalších továren.

Mercant dostával jenom samé špatné zprávy.

Ihned po zjištění invaze Laurinů se spojil s Arkonem III. Věřil že zná způsob, který Laurinové využili k příchodu z Marsu na Zemi: pomocí akonského velkotransmiteru!

Sluneční rozvědka na Arkonu III dostala rozkaz zajmout celou posádku transmiteru. Výsledky akonských techniků později prokázaly, že se jedná o mužstvo, které teprve před třemi hodinami vystřídalo předchozí posádku a že tihle noví nic nevědí. Ani jeden nemyslel na Lauriny. Několik z nich mělo v myšlenkách zakódováno jméno Mano-Ma.

„Kdo je Mano-Ma?“ ptal se vedoucí pobočky rozvědky šéfa technické jednotky.

„Já nevím, pane, opravdu to nevím!“

Za ním stál mutant. Kývl na kolegu. Tenhle Akonan říkal pravdu. Ale pomalu vykristalizovalo, kdo ten tajemný Mano-Ma vlastně je: jeden ze sluhů Báalolu. Byl to Anti!

Mercant právě informoval Rhodana o neúspěchu na Arkonu III.

„A co jste podnikl potom, Mercante?“ ptal se Rhodan. „Dostal náš diplomatický zástupce na Sphinxu vaše rozkazy?“

Mercant unaveně zavrtěl hlavou. „Ne. Aktivoval jsem na Sphinxu naše muže. Naštěstí jsem tam mohl nasadit dva telepaty. Rhodane, Vládnoucí Rada Modré soustavy nemá s tímto atentátem

proti Zemi nic společného! Ledaže by právě těch pět členů rady, jejichž myšlenky jsme nemohli prozkoumat, zrovna tvořilo nějakou skupinu spiklenců."

„Nepravděpodobné," mínil Rhodan. „A co jste se dozvěděli o Antiovi Mano-Maovi?"

„Nic! Beze stopy zmizel!"

„Ano, k čertu! Jenže kdo tedy vydal rozkaz technikům, aby opustili Arkon III? Kde jsou ti Akonané?"

Než mohl Mercant odpovědět, z loděnice 4-I na Měsíci přišlo hlášení. Stavěly se tam superobří křižníky. Loděnice 4-I už z podstatné části neexistovala. Přes tři sta techniků a úředníků bylo po smrti, více než deset tisíc pracovních robotů bylo zničeno. Čtyři hotové a osmnáct téměř dokončených křižníků vzplálo v atomovém ohni.

Všichni zadržovali dech. Laurinům se tedy podařilo uchytit už i na Měsíci! Transmity k Měsíci byly vypnuty příliš pozdě.

„Takže, Mercante?"

„První akonská technická posádka velkotransmitteru byla odvolána jakýmsi tajemným rozkazem. Stejně tak byla vyslaná nová. A aby nebyla naše hádanka příliš jednoduchá: vystřídání technici se nikdy nevrátili na Sphinx!"

„Mercante..."

Ale sluneční maršál trval na svém tvrzení. Když je ještě zopakoval, zarazil se.

„Našel jste nějakou chybu, Mercante?"

„Ne, Rhodane. Ale něco jiného. Nikdy nás nenapadlo, jakou funkci měl v Modré soustavě Abis Thegis. Už několik hodin se tam povídá, že je po smrti. Zatím nevíme, jestli to je pravda."

O Abisu Thegisovi nebyl Rhodan informován.

„Co je to za člověka?"

„Oficiálně s námi sympatizoval. Arkon pro něj neexistoval. Ovšem v našich podkladech máme zachyceny určité náznaky, že spolupracoval s Antii. Bohužel nemáme žádný důkaz."

„Kdo by ho mohl zabít, Mercante?"

„Fáma říká, že ho zastřelili tři zločinci na ulici a..."

Nyní se ozval Bully.

„Tři zločinci? Nemohli to být stejní muži, kteří uprchli na akonským energetickým člunu a pak byli sestřelený vesmírným torpédem jedny naší stanice?"

„O tom já nic nevím!" vyhrkl překvapeně Mercant.

„Ale já jo!"

O chvíli později už měl Mercant k dispozici všechny podklady o sestřelu akonského člunu.

„Žil Abis Thegis v tu dobu ještě?" zeptal se Rhodan.

Mercant se zarazil. Zhluboka se nadechl. „Šéfe, jak vás tohle napadlo?"

„Intuice, Mercante. Doufejme, že jsme si nesestřelili jediné svědky, kteří by nám mohli prozradit, jak je možné, že máme na Zemi najednou tolik Laurinů."

Zmatek nad zmatek.

Situace neumožňovala žádné dlouhé debaty. Bully zavrtěl hlavou a řekl: „Musíme něco udělat. Řečičky nám nepomůžou..."

Ale dál už se nedostal, protože v tu chvíli se celý dům zatřásl explozí. Rhodan se díval z okna a proto viděl, proč se to stalo: Na kosmodromu vybuchovaly vesmírné lodě! Dílo Laurinů! Neviditelní rozdávali rány na všechny strany!

„Za tejden jim bude patřit celá Země," bručel Bully. „Zmeškáme vlak, jestli rychle nevypadneme."

„Možná, že by nám poradil Atlan," navrhl Rhodan.

„Cože?" ušklíbl se Bully. „Ten?"

Rhodan kývl, přistoupil k hyperkomu a spojil se s Arkonem. Když se na monitoru objevila Atlanova tvář, arkonský Imperátor prohlásil: „Právě jsem ti chtěl volat, barbare. Podle hlášení, které jsem dostal, máte na Zemi problémy."

„Slabé slovo, Arkonidane. Jsme v koncích. Proto ti volám. Porad', jak máme honit Neviditelné?"

„No, to tedy... Moment, myslím, že jedna možnost by tu byla... Vzpomeň si na Posbie! To'jsou přece smrtelní nepřátelé Laurinů!"

„No a?"

„Perry, copak nevíš, jak Posbiové dokázali zaměřit Lauriny i na nekonečné vzdálenosti?"

„Jéééééééé...", ulevil si Bully, „jsme to ale hlupáci!"

I Perry Rhodan se zamyslel. „Atlane, nech mě chvíli přemýšlet."

Arkonidan počkal. Napjatě pohlédl na Pozemšťana.

„Dobrá," řekl Rhodan. „Budeš muset zaletět na Frago..."

„Proč ne rovnou do pekla?"

„To vyjde nastejno... Poletíš na Frago. S malou lodí a vybranou posádkou. Ne víc než třicet mužů. Musíš Posbíum vylíčit naši situaci. Pokud jsou takovými nepřáteli Laurinů, pomohou nám!"

„Bohové necht' navěky chrání tvůj optimismus, barbare!"

„Oběti jsou příliš početné, Atlane. Na Zemi máme už statisíce mrtvých. Laurinové ničí vše nač přijdou. Hodnota života jim nic neříká..."

„Oukej, barbare, poletím do horoucích pekel. Hodně štěstí, kdybychom se už nikdy neviděli..."

„Atlane..."

Pozdě.

Spojení bylo přerušeno.

* * *

Čtvrt hodiny po rozhovoru mezi Perrym Rhodanem a Imperátorem přiletěl k Atlanově vlajkové lodi lehký křižník. Mezitím se mu hlásily čtyři tisíce dobrovolníků.

Čtyři tisíce!

„Tihle Pozemšťané...", zasténal Atlan. Obdivoval je. Mužové činu...

Výběr nejlepších nechal na počítači.

Pak vstoupil na palubu malé lodi PINGUIN. Muži ve velínu se okamžitě stavěli do pozoru, ale Atlan jen mávl rukou. „Tohle tady nepotřebujeme, přátelé. Řekněte mi radši, kdo z vás umí zacházet se symbolickým transformérem dorozumívání s Posbíi?"

„Všichni, pane," odpověděl seržant Maas.

Atlan přikývl.

„Dobrá, Maasi, budete tady velet!"

* * *

„Atlan odstartoval!" přivítal Bully Rhodana.

V pozadí se zdržoval jeden telepat s připraveným dezintegrátorem. Bully, Mercant, ale i Deringhouse trvali na tom, že Perry Rhodan potřebuje stálou ochranu. Jedině telepati dokázali zaměřit přítomnost Neviditelných.

Bully držel v náručí svazek fólií s hlášeními.

„Máš v tom něco důležitého?" zeptal se Rhodan.

„Před dvěma dny by bylo každý z těch hlášení velice důležitý, Perry. Ted? Ne, nic zvláštního. Počet obětí dosud dvě stě osmdesát tisíc. Muži, ženy, děti!"

Rhodan zíral na desku psacího stolu.

„Přitom jsou to od přírody zbabělci," podotkl.

„Mimochodem, byl jsem na lékařském oddělení. Pár vědců tam spolupracovalo s Van Modersem."

„A? Něco nového?"

„Snad. Hlavně Geo Arendt a Maltuus... Společně s Modersem čekají na Guckyho! Má to něco společného s vývojem antiflexových brejlí, jestli se nepletu."

Dveře se rozletěly. Vřítel se do nich rozrušený Mercant.

„Šéfe, za invazi Laurinů mohou Antiové! Naši lidé chytli v Modré soustavě Mano-Maa. Bohužel stačil spáchat sebevraždu dřív, než ho mohli telepaticky prověřit. Ale zavražděný Abis Thegis měl ve hře prsty."

„Důvod vašeho rozčilení, Mercante?" klidně se zeptal Rhodan. Mercant zalapal po dechu a klesl do křesla.

Znovu se otevřely dveře. Dva strážní roboti přiváděli patriarchu Cafzena. Galaktický obchodník vypadal zničeně. Bylo na něm vidět, že se právě popral.

„Co je, Mercante, co provedl?" zeptal se Rhodan.

„To je chlápek, který přivezl na Zem Lauriny, šéfe! Gucky ho našel!"

„Kdo, Mercante...?"

„Gucky..."

Vtom se zamihotal vzduch a uprostřed místnosti materializoval myšob v bojovém obleku. Zasalutoval a vyhrkl: „Právě se vracím z Anglie. Podíval jsem se, jak tam raděj Laurinové, dva z nich jsem

vyřídil a teď jsem zpátky. Cestou jsem narazil tady na toho Skokana," ukázal na patriarchu Cafzena. „Takže jsem si přečetl jeho myšlenky. Ale nemám čas tu zůstat. Potřebuje mě Van Moders!"

Gucky zmizel.

Mercant pak stručně informoval Rhodana o Guckyho zprávě ohledně Cafzena.

„Je to všechno pravda, Cafzene?" obrátil se pak Rhodan na patriarchu.

Ten však zaraženě mlčel.

„Cafzene," pokračoval Rhodan, „záleží jenom na vás, jestli vás předám pozemskému soudu, nebo jestli vás vydám na Arkon!"

To byl malý rozdíl. V oblasti Sluneční říše už neexistoval trest smrti. Na Arkonu ano. Cafzen zatnul zuby.

„Odvést! Připravte ho k transportu na Arkon!" chladnokrevně rozhodl Rhodan.

„Já..., já... Pane, všechno řeknu," vykoktal Skokan a pokoušel se vytrhnout z pevného sevření robotů.

„Počkejte," přikázal jim Rhodan.

Roboti uposlechli.

„Takže kdo přišel s nápadem, abyste na Marsu převzal tři tisíce Laurinů, Cafzene?" přísně se zeptal Rhodan.

„Byl to Anti, vznešený pane. Neznám jeho jméno a ani jsem neviděl jeho tvář. Měl masku z biolátky, ale byl to sluha Báalolu."

„Kde ti navrhl tenhle obchod, Cafzene?"

„Na planetě Nudd. Byl jsem tam pro náklad léků..."

„A hned jsi s tím souhlasil, Cafzene, že? Tys nevěděl jak jsou Neviditelní nebezpeční? Vysvětli mi to!"

„Vznešený pane! Já jsem byl vydírán! Musel jsem udělat, co po mně chtěli. Udělal jsem to za sto tisíc..."

„Odvést!" rozkázal Rhodan robotům.

Když se pak za nimi zavřely dveře, Bully se obrátil na svého přítele Rhodana: „A k čemu nám to teď je?"

„Víme jak k invazi došlo. Víme že tu jsou tři tisíce Laurinů. Víme toho hodně. Snad nám to k něčemu bude... Mimochodem, Mercante, kde berou Laurinové atomové bomby? Ve skladech žádné nechybí, pokud vím..."

Mercant smutně přítakal.

„Kradou štěpný materiál, šéfe. Bomby si stavějí sami.”

„Tady na Zemi? Sami?”

„Ano... Ovládají naši techniku...”

„A proč se to dozvídám teprve teď?”

Znovu se otevřely dveře. Vstoupil John Marshall. Toho nyní nikdo nečekal. Společně se třemi mutanty a tuctem dalších mužů se už tři týdny pokoušel najít v arkonidské říši onu skupinu Skokanů, která měla úzký kontakt s kazateli Báalolu.

„Vy tady, Marshalle?” podivil se Rhodan.

John Marshall měl na sobě dosud bojový oblek. „Šéfe, akce je téměř skončena. Nejdříve jsme sledovali falešnou stopu. Podezřelí Galaktičtí obchodníci byli nevinní. Netušili, koho vezou. Planeta Hollos, ke které letěli, byla Arkonem uvolněna ke kolonizaci. Doklady byly zfalšovány na Sphinxu!”

„Marshalle,” přerušil ho Rhodan, „hlavně mi teď neříkejte, že se Akonané proti nám spolčili s Antii!”

„Nikoli Vládnoucí rada, šéfe, nýbrž reakcionářské kruhy konzervativních intelektuálů, kteří jsou proti nám od samého počátku.”

„Á co bylo cílem tohoto spiknutí?”

Telepat se slabě pousmál. „Plánovaný útok nebyl namířen přímo proti Zemi, nýbrž proti Vládnoucí Radě. Laurinové měli být vysazeni na mladé planetě Hollos. Antiové tam měli Lauriny zasvětit, potom je odvézt na Sphinx a s jejich pomocí odstranit Vládnoucí Radu, aby se spiklenci dostali k moci. Zjistili jsme...”

Náhle se Marshall prudce otočil. V pravé ruce svíral těžký dezintegrátor. Vystřelil. Dveře, kterými přišel, se rozsypaly pod zásahem zbraně. Pak vystřelil i telepat, který hlídal Rhodana...

Mezi dveřmi se zjevily dvě bytosti, které vykřikly, vydaly načervenalou záři a zmizely.

„Jsou to d'áblové!” zvolal Marshall a schoval zbraň zpátky do pouzdra. „Šéfe, bylo to o chlupe. Málem jsem je zaměřil pozdě...”

„Johne, díky. Neomlouvejte se. My všichni tady vám vděčíme za život. Je vidět, že budu muset kolem našich budov přece jen nechat aktivovat ochranný energetický štít... Mimochodem..., informoval

jste Vládnoucí Radu?"

„Ano, pane, už z Hollosu."

„A jak na to zareagovala?"

„Kupodivu ledabyle. Tvrdila, že má ultrakonzervativní intelektuály pod kontrolou. Že prý odtud žádné vazné nebezpečí nehrozí."

„To je všechno? O Antiích a Laurinech nepadlo ani slovo?" zeptal se Mercant.

„To bylo všechno. Vládnoucí Rada si pospíšila, aby rozhovor s námi ukončila. Neměla zájem o vydání Akonanů a Antiů, které jsme zajali na Hollosu. Zajatci nyní letí k Arkonu, kde budou postaveni před soud."

„Skvělí spojenci," pohrdavě poznamenal Bully.

* * *

Když svého času přepadlo Zemi plazmatické monstrum a každodenní počet sebevražd zoufalých lidí stoupal do tisíců, dostavila se na poslední chvíli přece jen ještě záchrana. I dnes doufaly miliony lidí v zázrak, třebaže všude kolem nich explodovaly atomové bomby.

O zázraku spolu hovořili i novomanželé Angélique a Louis, když ruku v ruce kráčeli vystřídat stráž u továrny, hlídané proti Laurinům. Brali se teprve před měsícem. Jejich společný život začínal. Dostali od rodičů malý domek a zdálo se, že už ani nemohou být šťastnější, když se na Zemi objevili Laurinové.

Angélique se přitiskla k manželovi.

Po třech krocích vstoupili na pozemek elektrárny. Zastavili se. Vzal její tvář do dlaní a políbil ji.

„Uvidíme se večer, lásko. Neboj se. Nic se nestane."

Říkal jí to pokaždé a věřil tomu.

Ještě jednou se za ní ohlédl a pak vstoupil do nově zařízené strážnice. Přijal od šéfa těžký dezintegrátor, přikývl a šel.

Za několik vteřin byl na určeném místě. Vystřídal tam svého přítele.

„Hodně štěstí, Louisi!"

„Díky, Jacquesi!“

Jacques zmizel v kabině výtahu. Louis zůstal nahoře na pozorovatelně sám. Osm hodin samoty se strachem. Zkontroloval spojení s centrálou.

Bylo v pořádku.

Louis se rozhlížel na všechny strany. Pod ním byla továrna, roboti, dělníci. V dálce leželo město, před ním zarostlá halda a cesta, po které právě jelo nákladní vozidlo, řízené robotem.

„Ten se má!“ pomyslel si Louis. „Roboti nevědí, co je to strach.“

Náhle ho probral zvuk putující kabiny výtahu. Jela nahoru. Louis se usmál. Že by jel šéf na kontrolu?

Pak se výtah zastavil.

Byl prázdný!

„Co je to za pitomý fóry? To přece...“ A pak Louis vykřikl. V kabině cosi leželo. Bylo to šedivé a připomínalo to rozšlápnutou kostku.

To musí být Laurin! Vyjel sem nahoru, pomyslel si vyděšený Louis, ale už nedokázal sebrat odvahu a vyhlásit poplach. Je tady! panikařil Louis. Možná stojí přímo přede mnou. Ale já nechci zemřít! Nechci!

Popadl těžký dezintegrátor a zmáčkl spoušť. Otočil se dokola a pořád střílel. Dezintegrátor ničil všechno kolem něj.

Nato Louis uslyšel kroky, nebo podobné zvuky. A vystřelil tím směrem.

„Tady seš!“ vykřikl Louis a zároveň slyšel smrtelný výkřik Laurina, který se na okamžik zjevil, aby vzápětí upadl do neviditelné náruče smrti.

Louis se pomalu uklidňoval.

„Ty už nikomu neublížíš, ty už ne,“ řekl a lekl se svého vlastního hlasu, protože zněl cize.

Pak vykročil k výtahu a místo aby vyhlásil poplach, sklonil se pro tu věc, která ležela na podlaze kabiny. Sáhl po šroubu, který čněl z kostky.

Zářivý záblesk už nespatril. Nezaslechl následující detonaci bomby. Nedozvěděl se, že zabítý Laurin dokončil své zkázonosné dílo, protože šroub, na který Louis sáhl, byl ve skutečnosti rozbuškou

atomové bomby.

Elektrárna ani továrna už neexistovaly.

Jedna mladá žena ve městě - jmenovala se Angélique - zešílela když spatřila atomový hřib, vyrůstající za městem...

* * *

Seržant Maas vrátil PINGUINA deset světelných vteřin před Fragem z poloprostoru do normálního prostoru. Imperátor Gonozal VIII. mu přikázal letět co nejbližší k robotské planetě.

Ve stejném okamžiku začala hypervysílačka opakovat symbolické volání pro svět Posbiů.

Třicet členů posádky PINGUINA ani nedýchalo.

Vysílačka vysílala tento text:

Jsme skutečný život, protože žijeme společně s roboty. Ale náš skutečný život je ohrožen, jako bývá ohrožen i ten váš. Neskuteční z hlubiny vesmíru napadli náš svět a chtějí zničit skutečný život. Ničí roboty a jejich továrny a pokoušejí se zabít Nitro. My jako skutečný život prosíme Nitro skutečného života o pomoc proti Neskutečným.

Zaměření oznamovalo, že jsou nad Fragem. Panoramatická obrazovka ukazovala věčně temnou propast mezigalaktického prostoru až na proužek mlhavého světla vzdálené Mléčné dráhy.

„Symbolické volání bylo právě opakováno posté," řekl King, jinak první důstojník na lodi PESTALOZZI.

„Vysílat i druhé volání!" nařídil Atlan, který stál před oscilografem a napjatě čekal, kdy začne Frago odpovídat.

Ve druhém textu vysílání bylo biopočítačovým robotům na Fragu vylíčeno, jak Laurinové provedli svůj útok proti Zemi. Oba texty vytvořil robotik Van Moders a připravil je pro PINQUIN.

I druhé vysílání bylo vysíláno opakovaně. Najednou se ozvalo vesmírné zaměření, nastavené speciálně na fragmentální křižníky. Z nicoty se vynořily tři obří lodě.

Seržant Maas zlostně zvolal: „Tohleto mám moc rád!" a manipuloval s ovládacím panelem. PINGUIN zrychlil na maximum.

„Zbrzděte to!" křikl na něj Atlan.

„Zabrzdit!" zopakoval Maas a ihned reagoval. Řev absorbérů

utichl. Bylo zase možné se normálně bavit.

„Mám střílet?“ ozvalo se ze zbraňového stanoviště.

„K čertu, ne! Nesmíte!“ znovu křikl Atlan a pohlédl na přítomné důstojníky, kteří nevěděli, co se děje. „Pánové, nepřiletěli jsme se sem bít s loděmi Posbiů, nýbrž požádat je o pomoc...”

Těsně vedle lodi prosvítl strašlivý transformační paprsek.

„Pěkná pomoc!“ poznamenal Maas.

„Další dvě lodě!“ oznamoval King, ale marně se přitom snažil zůstat klidný.

Biopočítačové roboti obklíčili PINGUIN. Atlan pochopil jejich úmysl: „Snaží se nás dotlačit dolů na Frago. Po tom já ale netoužím!”

Nicméně jeho přání nic neznamenal. Když se Maas snažil s lodí vystoupat výše nad povrch planety, byl zastaven. Ocitli se v pasti.

„Že by nám chtěli postavit pomník?”

„Vy máte ještě horší nápady než Gucky,” odpověděl Atlan.

King si odkašlal.

„Volání pro centrálu, pane. Chce s vámi mluvit šéf!”

„Dejte to sem!”

„Jaká je situace, Atlane?” zeptal se Rhodan, sotva se objevil na monitoru.

„Jsme obklíčeni pěti fragmentálními křižníky, Perry. Žádná odpověď na naše volání.”

„Atlane, na Zemi vydržíme ještě tak nejvýš dvacet čtyři hodiny. Pak taky propukne totální panika. Posbiové nám musejí pomoci. Akce musí mít úspěch. Musí! Konec.” A Rhodan vypnul spojení.

Arkonidan zalapal po dechu, vrazil si ruce v bok, pohlédl na seržanta a zavrtěl hlavou. V tuto chvíli po nich vystřelily tři lodě Posbiů najednou. Všechny mířily těsně vedle.

„Pane!” zvolal náhle spojař, „silné symbolické vysílání z těch krabic!”

Translátor ve velínu už překládal. Atlan si šťavnatě ulevil. Posbiové zareagovali. Konečně...!

„Pane, pořád vysílají!”

Atlan převzal iniciativu.

„Opakování druhého symbolického volání zrušit. Promluvím si pomocí symbolického transforméru přímo s Fragem!”

„Je připraven, pane!"

Arkonidan vzal do ruky mikrofon. Translátor překládal jeho slova do posbiovských symbolů.

Frago mlčelo.

Ze spojové centrály vyběhl muž a vtiskl Atlanovi do ruky list s textem. Arkonidan četl: „Se začátkem vaší řeči symbolický provoz skončil. Vysílá už jenom tajemná stanice!"

Arkonidan ukončil svou řeč slovy: „Nedejte Neskutečným na našem mateřském světě šanci. Nedovolte jim, aby zakořenili v moři hvězd. Neskuteční jsou jediným nepřítelem skutečného života. Chce nám Nitro odmítnout pomoc, kterou jsme Nitru už sami nabídli?"

Panebože, říkal si v duchu, co když Moders netrefil citovou škálu Posbiů? Co když jeho teorie nesouhlasí a tenhle apel bude marný?

Chvilí čekali.

Pak symbolický transformér znovu promluvil.

Frago přece jen odpovídalo!

„Nitro neodmítne skutečnému životu svou pomoc. Skutečný život nechť se k nám přidá. Přijmeme jej, jako přijímáme skutečný život, a poskytneme mu mocnou pomoc Nitra..."

Atlan pochopil. Frago po něm chtělo, aby přešel na palubu fragmentální lodi! To znamenalo riskovat až do mezní krajnosti. Co když je Posbiové nyní nebudou akceptovat jako skutečný život?

„Pane, volá šéf!" ozval se spojař.

„Nemáme čas!" odvětil Atlan a podíval se na Maase. „Půjdete se mnou?"

„Jistě, pane!"

„Dobrá," řekl Atlan a obrátil se na důstojníka. „Kingu, vy převeźmete PINGUIN. Maywongu, vy poletíte s lodí zpátky. Pokud se z fragmentální lodi už neozvu, což je za jistých okolností docela dobře možné, pak jedněte podle vlastního uvážení."

Pak se otočil k Maasovi: „Jdeme, seržante!"

* * *

Před východem C na Atlana čekalo překvapení.

„Cože? Vy jste tady?"

Panebože, říkal si v duchu, co si tady počtu s jazykovědcem?

Ephraim Balthasar Newman se postavil do pozoru. „Pane, od chvíle, co máme kontakt s Posbii, se zajímám o symbolickou řeč. Možná, že vás uklidní konstatování, že mne robotik Van Moders už opakovaně žádal o radu a jazykovou konzultaci.”

Atlan odevzdaně přikývl. Snad měl Newman pravdu. Další muži, kteří se přidružili ke skupince, byli Olymp, Maxwell a Henderson.

Tiše se před nimi rozevřel vstup do komory. Pak se zavřel, vzduch z komory byl vypumpován a otevřela se vnější vrata.

„Za mnou!” zvolal Atlan a odrazil se jako první.

* * *

Vládnoucí Rada Modré soustavy vyjádřila prostřednictvím svého zmocněnce politování ohledně situace na Zemi.

„Za to si nic nekoupíme!” zuřil Bully.

Perry Rhodan se sklonil k mikrofonu: „Rychle mě spojte s PENGUINEM!” požadoval.

„Pane, nemáme s PENGUINEM kontakt!”

Bully hlesl: „Dostali je...”

„Bud’ konečně zticha a nemaluj čerta na zeď!” okřikl ho Rhodan.

Pak se ozval Homér G. Adams, finanční génius Sluneční říše: „Pane, na všech burzách klesají naše akcie...”

Dále se nedostal. Reginald Bull se rozchechtal: „Zajímaj ho akcie! My tady zejtra nebudeme mít vzduch k dejchání, a jeho zajímaj akcie!”

Adams se rychle vypnul.

„Pane, můžu s vámi mluvit?” ozval se z dalšího monitoru fyzik Geo Arendt.

„Ano, ale jenom jestli máte dobrou zprávu,” odpověděl Rhodan.

„Myslím že mám, šéfe. Získali jsme nové informace o laurinském orgánu Flexo. Zhotovení antiflexových brýlí se blíží.”

„Kdy budou k dispozici, Arendte?!”

Fyzik se zatvářil nejistě. „Možná za týden. Možná za měsíc... Potřeboval bych tady Guckyho.”

„Toho neseženeme. Pohybuje se všude po Zemi a honí Lauriny.”

„Tím se však výroba brýlí odsune...“
„Panebože, Arendte!“ řekl Rhodan a vypnul spojení. Už neměl sílu.

* * *

Atlan se nedokázal ubránit mrazení v zádech, když vstupoval stále hlouběji do nitra lodi Posbiů. Všechny místnosti, kterými procházeli, byly zahaleny do tmy. Svítily tam pouze jejich vlastní skafandrové reflektory.

„Jak dlouho se tu ještě budeme procházet?“ hlesl seržant Maas. Zase jednou přemýšlel nahlas.

Pak nastoupili do antigravu a velice rychle se vznášeli nahoru. Uprostřed plazmatické centrály fragmentální lodi jejich cesta končila.

Arkonidan se pokoušel domlouvat s velitelem lodi pomocí přenosného translátoru.

„Maasi, že by nefungoval?“

„Ale ano...“ odpověděl seržant. „Jenže zrovna je na příjmu.“

Pak translátor shrnul všechny přijaté symboly do jednoho slova: Křížová místa.

Křížová místa?

„Co to proboha je, křížové místo?“ překvapeně se zeptal Atlan, ale hned si vzpomněl na jazykozpytce Newmana a mávl na něj, aby přistoupil blíže. „Co je podle vás křížové místo?“

Newman chvíli přemýšlel. „Tento výraz může znamenat cokoli, ale v našem případě se patrně jedná o souřadnice.“

„Víte to jistě? Není to třeba křížovátka nebo tak něco?“

Jazykovědec energicky zavrtěl hlavou. „Pane, jsou tím míněny souřadnice. Ale jaké?“

„To už vím. Mnohokrát děkuji,“ řekl Atlan a otočil se znovu k Maasovi. „Zasuňte tento text do přijímače symbolů, seržante.“

Maas se ani nepodíval co bere do ruky a zmizel. O pár vteřin později už vysílačka znovu pracovala. Plazma přijala souřadnice Země a ani na to pak nijak nereagovala. Nepotvrdila příjem - nic. Ve světě polobiologických robotů to asi bylo normální.

„Pane, chtěl jste se spojit s PINGUINEM," připomněl Maas.

„Dobrá, udělejte to, Maasi. Řekněte Maywongovi, aby odletěl k Mléčné dráze."

Maas vypnul vysílačku. Pak překvapeně řekl: „Pane, vysílačka nám nefunguje, anebo ji Posbiové nějak zablokovali! Žádná energie, nic!"

„Před chvilkou ještě fungovala!" zlobil se Atlan.

Náhle jejich vnější helmové mikrofony zachytily něco jako ozvěny kroků. Zvuky sílily.

„Pane," zvolal Maas, „že by nám vymývali mozky? Nechtějí nás nejdříve ohlušit a pak..."

Ztichl. Stejně jako ostatní náhle pocítil mírný tlak.

„Absorbéry přetížení přepnout na automat!" duchapřítomně rozkázal Atlan. Fragmentální loď začínala zrychlovat.

„Pane," zaúpěl Maas. „Že by tahle pekelná krabice neměla absorbéry? To by nám ještě tak scházelo! Co bychom pak dělali při transici?"

„Nemalujte čerta na zeď, Maasi," odpověděl Arkonidan a v tu chvíli jako by je někdo praštil. Padli na podlahu, skutáleli se ke stěně a ztratili vědomí.

Jako první se probрал Arkonidan.

Moje hlava! říkal. Moje hlava! A co záda? Co se to vlastně stalo?

Pomalů se mu vracely vzpomínky. Fragmentální křižník přešel do transice. Nebyl vybaven absorbérem, jak správně zjistil Maas. Každý skok hyperprostorem byl pro ně násilný.

„To nás tedy ještě čekají radosti," proletělo Atlanovi hlavou. Pokoušel se vstát, ale nohy mu nesloužily.

Vedle kdosi zasténal. Byl to Henderson.

„Zůstaňte ležet, dokud vám končetiny nezačnou zase sloužit!" přikazoval Atlan a v duchu si říkal: Doufejme, že nás nezasáhne další transitní šok.

Jenže ten přišel.

A zasáhl je.

Ani si neuvědomovali, že tento transitní šok způsobil dvojnásobně dlouhé bezvědomí.

Arkonidan se znovu probрал jako první. Raději zůstal ležet. Čekal

na další transici, aniž by tušil, že mezitím proběhly následné tři skoky. Čekal a když se nedočkal, vstal a potácel se jako opilý. Vtom si něco uvědomil... Ve sluchátkách helmové vysílačky slyšel cosi jako zvuky pozemských či arkonidských lodí! Mezitím však zněl dusot robotských nohou.

Dva se nyní zjevíli přímo před ním. Chytili ho za paže a odváděli ho k antigravu. Sjeli někam dolů a vyšli na chodbu. Pak vešli do místnosti, ve které bylo světlo. Denní světlo, jako stvořené pro člověka! To bylo něco, co Posbiové v podstatě nepotřebovali. Atlan mohl vypnout svůj reflektor.

Světlo v místnosti ho oslňovalo, proto na chvíli zavřel oči.

Ale když je otevřel, spatřil Zemi.

„Sluneční soustava... Země! Země a její planety!" vykřikl překvapeně. Naklonil se aby lépe viděl, ale jeden z Posbiů už zvětšoval obraz přenosu. Byl to zajímavý, neznámý druh projekce, která se neustále zvětšovala, až se objevil přehledný pohled na Evropu. Tam na mnoha místech stoupaly k nebi atomové hříby.

„To jsou Laurinové...," hlesl Arkonidan a na okamžik zapomněl, že je mezi roboty. Ukazoval jim, co vidí.

Viděli to také? Chápali, že tam dole umírají inteligentní bytosti? Zajímal je vůbec osud organického života?

Projekce zhasla.

Roboti se ho opět chopili, aby mu naznačili, že musí jít. Vrátili se do velínu k plazmatickému veliteli lodi. Roboti pak své hosty opět nechali o samotě a jejich loď zrychlila.

„Pane, že by letěli k Zemi?" zeptal se Henderson poté, co jim Atlan vyličil svůj zážitek.

„To doufám. Pokud jejich projekce odpovídala skutečnosti, museli jsme být někde u oběžné dráhy Jupitera... A to už je k Zemi jenom krůček!"

* * *

Vesmírné střežení Sluneční soustavy oznamovalo s jistotou, že byl zaměřen přílet posbiové lodi do Galaxie. Perry Rhodan byl okamžitě informován. Ve tváři se mu nepohnul ani sval, zatímco

jeho přítel Bully nadšeně jásal.

„Jenom klid!“ tlumil Rhodan Bullyho optimismus. „Třeba nás Posbiové chtějí definitivně vyřídit.“

Začalo dlouhé čekání. Posbiovská loď se blížila.

„Je jenom jedna?“ nespokojeně se pak zeptal Bully.

Rhodan ani Deringhouse mu nedokázali odpovědět. Napětí jim drásalo nervy. Ze všech koutů světa přicházely zprávy o běsnění Laurinů.

„PINGUIN se nám pořád ještě nezval?“ zjišťoval mezitím Rhodan.

Odpověď zněla negativně. PINGUIN prostě nereagoval.

Pak přišla informace od strážní stanice na Jupiteru: „Strukturální otřes v blízkosti Jupitera. Cizí vesmírné těleso se pohybuje rychlostí 0,35 světla ve směru k Zemi!“

Bully kroutil hlavou.

„Vážně jenom jedna loď! Proč Posbiové nepřiletěli s celou flotilou?“

„Třeba se to dozvíme. Zatím přikaž našim strážním lodím, aby se stáhly. Posbiové musejí pochopit, že nemáme ani sebemenší nepřátelské úmysly.“

Nemohli vědět, že právě v této chvíli roboti ukazují Atlanovi Zemi...

Ozvalo se strážní stanoviště 2 na Marsu. Stanice se nacházela na Deimu, menším z obou měsíců Marsu. Letovou dráhu fragmentální lodi měla exaktně změřenou. Bully se mezitím ujistil, že ani stacionární obranná stanoviště Země nebudou proti posbiovskému křižníku střílet.

„Míří rovnou k Zemi!“ zvolal Deringhouse.

Potom se z hlavního stanu ozvalo: „Posbiovská loď se ve výšce sto osmdesáti kilometrů vydává na oběžnou dráhu kolem Země!“

Bully tázavě pohlédl na Rhodana. Ten pokrčil rameny. Sám také nevěděl, jestli Posbiové dokáží z této vzdálenosti zaměřit Lauriny. Možná, že tento manévř polobiologických robotů znamenal začátek nepřátelské akce. Kdo to mohl vědět - kdo mohl vědět, jestli roboti nezneužijí situaci ve svůj prospěch? Dokonce ani Van Moders to nemohl tvrdit.

„Tady šéf," ozval se do mikrofonu Rhodan. „Odvysílejte symbolické volání pro fragmentální křižník!"

Text už byl dávno připraven. Hyperspojová stanice jej okamžitě odvysílala.

„Bez odpovědi, pane!"

Fragmentální loď mezitím obletěla Zemi. Pořád ještě letěla ve výšce sto osmdesáti kilometrů. Mezitím se znovu ozývala hlášení o zničujících útocích Laurinů z Melbourne...

„Melbourne!" zvolal Bully. „Tam přece máme Harringtonovy závody! Největšího výrobce štěpného materiálu! V podzemí..."

Vtom se ozval Deringhouse: „Pane, posbiovská loď letí k Terranii. Zdá se, že klesá."

A bylo to tak. Obrovská loď padala k Zemi jako kámen. Ovšem ve výšce sto kilometrů se zase zastavila. Vypadala hrozivě.

„No a?" zeptal se Bully. „Co bude?"

Na to mu nikdo neodpověděl.

* * *

Atlan neklidně přecházel po velínu fragmentální lodi. Pořád dokola se snažil s pomocí translátoru navázat spojení s plazmou. Ale plazmatický velitel lodi jeho snahy ignoroval. Odkázal Atlana a jeho muže k nečinnosti.

Nevěděli, kde se nacházejí. Nevěděli, jestli se loď vznáší nad Zemí. Jenom jednou se vylekali, když loď náhle prudce přibrzdila a oni to opět pocítili na vlastní kůži.

„Pane, poslouvejte!" zvolal Maas. Ozývalo se totiž podezřelé dunění.

„To zní jako když běží roboti, seržante!"

Henderson tomu ale nevěřil. „To by jich pak musely být tisíce, pane!"

„A proč by ne? Copak tahle loď není dostatečně velká? Při dvoukilometrové délce hrany?"

Všichni naslouchali.

Pak se loď zřetelně zachvěla a vibrace se rytmicky opakovaly.

„Pohybujeme se pomocí přískoků!" konstatoval Arkonidan. „Rád

bych si myslel, že se nacházíme těsně nad Zemí a létáme od jednoho důležitého města k druhému."

Rozhovor skončil. Atlan zůstal stát před plazmatickými kopulemi a díval se na ně. Kladl si dvě otázky: Proč s námi plazma nekomunikuje, a proč nás tady ve velínu zavřela?

* * *

Fragmentální loď se vzdalovala od Terranie, když se z kosmodromu ohlásil jeden z techniků: „Pane, z nebe prší roboti! Prší roboti!"

Rhodan bleskově zareagoval. Během několika vteřin se spojil se zpravodajskou televizní stanicí Terranie. „Okamžitě přerušte program a každých pět minut vysílejte následující informaci:

Fragmentální loď rozsévá velká množství robotů. Nesmí se proti nim útočit, ani se jim nesmějí dělat žádné potíže. Roboti dokáží zaměřit Lauriny a zneškodnit je."

„Ty seš ale optimista," ozval se pak Bully. „Já pořád ještě nevím, jestli jsou ti roboti andělové spásy, nebo zániku."

„Tak si na to počkej."

První roboti dopadali na zemi. Okamžitě se dali do pohybu. Nevšímali si vyděšených, poplašených mas lidstva, které před nimi prchalo jako když se střílí do vrahů. Najednou asi tucet Pozemšťanů spatřilo v jednom prázdném místě načervenalou záři a v ní křičící obrys postavy.

„Roboti na ně střílejí!" zajásal postarší muž a hlas mu přitom přeskakoval. Rozhodil ruce a jásal jako blázen: „Střílejí na neviditelné d'áblý! Jsme zachráněni!"

Podobně se roboti chovali všude v Terranii. Pročesávali ulice a domy a stříleli do míst, kde lidé zprvu nikoho neviděli.

Polobiologičtí roboti museli disponovat neuvěřitelně přesně zaměřujícími přístroji, pomocí kterých nacházeli neviditelné nepřátele.

Veškeré spoje do policejní centrály byly už několik minut zablokovány. Hysteričtí lidé křičeli do telefonů svá zjištění o střílení na ulicích.

* * *

Gucky teleportoval k Harringtonovým závodům v Melbourne. Jistý inženýr jménem Tosh se vyděsil, když se těsně vedle něj zjevila asi metr vysoká postavička, která připomínala křížence mezi myší a bobrem.

„Klídek," řekla ta velká myš. „Příteli, doved' mě, prosím, k vedení podniku."

Náhle inženýr pochopil.

„Vy jste Gucky, že?" usmál se, ale Guckymu se v tu chvíli zježily chlupy na těle. Telepaticky totiž zaměřil Laurina.

„Ty mrchy jsou všude!" zapištěl Gucky a znovu se vypařil, aby vmžiku materializoval v zářivě osvětlené tovární hale. Viděl tam desítky pracovních robotů. Byl ve skafandru, protože věděl, že v této továrně jsou všude vysoké hodnoty radiace. Rozhlížel se. Kde je Laurin, kterého tady zaměřil?

Zesílil telepatické pátrání. Našel Laurina, znovu teleportoval a pak hned střílel z dezintegrátoru.

Laurin se nacházel asi metr od jakéhosi agregátu. Vzduch zrudl, Laurin vykřikl a zmizel.

Gucky pak opatrně přistoupil k tomu místu. Pátral po bombě. Laurinové roznášeli bomby po celém světě.

„Kam bych ji já tady asi tak schoval?" ptal se v duchu a obcházel agregát.

Nakonec o hledanou bombu málem zakopl. Znal zákeřnou konstrukci laurinských bomb. Ta rozšlápnutá kostka plechu vypadala jako všechno možné, jenom ne jako bomba. Nesměl se dotknout roznětky.

Vzal bombu do náruče a teleportoval s ní pryč. Držel ji opatrně jako syrové vejce. Upustil ji za městem do jezera a pak už se jen z bezpečné vzdálenosti díval, jak exploduje.

Zároveň si však všiml ještě něčeho dalšího: K městu se řítíl fragmentální křížník!

Gucky nebyl dostatečně informován a proto zaklel: „Co tady dělá ta zatracená krabice? Copak nemáme dost problémů s

Laurinama?"

Ale pak si vzpomněl na svůj původní úkol a vrátil se do Harringtonových závodů. V jedné kanceláři se zastavil u okna a díval se dolů na ulici, protože ho zajímalo, co ti roboti budou dělat.

A pak to uviděl...

„Panebože!“ vyjekl. „V životě bych neřek, že mi ty plechovky z Fraga budou jednoho dne takhle sympatický!“

Pak se usmál a teleportoval do podzemí továrny. Těsně za ním běželo osm robotů.

„Dva Laurinové!“ vykřikl a tasil dezintegrátor. Ale uvědomil si, že dva najednou nedostane. Proto rychle teleportoval pod strop podzemní haly, dřepł si na ocelový nosník a doufal, že ho Laurinové neobjeví.

Dunění ocelových robotských nohou sílilo a bylo stále hlasitější. To mohli být jedině Posbiové. Vříteli se do haly a Guckymu přitom neunikl ani okamžiček boje. Napjatě jej pozoroval a divil se.

* * *

Lidstvo si oddechlo. Tři tisíce Laurinů nestačilo utíkat. Kolem Země létal fragmentální křižník a vyséval bojové roboty, aniž by přitom odpovídal na neustálé volání z Terranie. Vysílačky posbiovské lodi mlčely.

Perry Rhodan kolem sebe shromáždil nejbližší spolupracovníky. Už mnohem spokojeněji naslouchali hlášení z celé země o tom, jak roboti úspěšně zneškodňují Lauriny. Tato hlášení zněla přímo neuvěřitelně.

Najednou se mezi muži zjevil Gucky a šklebil se.

Zároveň se ale také ozvala Atlanova vlajková loď, aby ohlásila, že po Atlanovi a jeho jednotce není nikde ani vidu ani slechu, a že se PINGUIN pořád ještě nehlásí.

Vesmírná stráž na Měsíci hlásila, že fragmentální křižník zastavil nad Terranií a klesá.

Zastavil se ve výšce padesáti kilometrů. Monitory ukazovaly každíčkou podrobnost na povrchu ošklivé obří kostky.

Náhle se pod ní objevilo šest mrňavých, mírně se třpytících

bodů. Bodů, které se rychle pohybovaly směrem dolů.

„Šest...?“ zeptal se Rhodan sám sebe, aby pak jako obvykle rychle zareagoval.

Spojil se s dálkovou pozorovací stanicí. „Chci je vidět! Zaměřte se na ty body a zvětšete mi je!“

O pár vteřin později zmizela z monitorů fragmentální loď a muži spatřili šest lidí, oblečených do arkonidských bojových obleků, jak se snášejí k Terranii.

„To je přece seržant Maas!“ zvolal John Marshall.

„A támhle máme Imperátora!“ zajásal Bully a radostně poplácal Rhodana po rameni.

PINGUIN však nebyl nikde. Ani když pak o něco později seděli Atlan a jeho muži za stolem společně s Rhodanem, nedokázali o PINGUINU nic říct. Fragmentální loď mezitím začala nakládat roboty. Posbiové se po celé Zemi zvedali a letěli zpět na palubu své lodi.

Atlan vyprávěl o děsivých transicích na fragmentální lodi, o chybějícím absorbéru a svých marných pokusech navázat kontakt s plazmatickým velitelem.

„Barbare, ti roboti s námi prostě nechtějí mít vůbec nic společného. Je fajn, že nám pomohli od Laurinů, ale myslím si, že nám stejně pořád ještě nedůvěřují.“

„To si vážně myslíš, Arkonidane?“

„Ano! Proč se ptáš?“

„Protože se ztratil PINGUIN! Neodpovídá nám! Žádná strážní stanice o něm neví!“

„Cože?“ ozval se seržant Maas. „Moje loď se ztratila? Vyloučeno! Moje loď se jen tak neztratí! Posbiové ji podle mě drží jako rukojmí. Vsadíte se, že ji zítra uvidíme?“

Rhodan se usmál a přikývl.

„Sázku přijímám, Maasi. Ale vy do hry vsadíte důstojnický dekret, ano?“

Seržant vytřeštil oči.

„Pane..., důstojnický dekret? Dobrá! Ted' už stoprocentně vím, že zítra budu zase sedět ve velínu PINGUINU!“

„Budu z toho mít radost, Maasi,“ odvětil Rhodan a stiskl mu

ruku. „A Sluneční flotila získá jednoho nového poručíka!"

Fragmentální křižník transitoval ještě uvnitř Sluneční soustavy. Mohutný strukturální otřes sice způsobil nějaké menší škody, ale to nebylo nic proti tomu, co Posbiové na Zemi zachránili.

Pak fragmentální křižník skočil ve směru k mezigalaktickému prostoru. Sotva zmizel v hyperprostoru, konečně se ozvala loď PINGUIN.

Pro hlavní stan flotily. Spojení nebylo dosud možné. Fragmentální křižníky nám bránily. Držely nás nad Fragem. Ale nyní nám daly povolení ke startu. PINGUIN letí k Zemi. Na palubě všechno v pořádku. Podepsán King.

Rhodan přistoupil k seržantu Maasovi. „Gratuluji, pane poručíku!" řekl srdečně. „Takové sázky prohrávám rád!"

Poručík Maas se jen rozzářil...

MYŠOBOVO ZPRAVODAJSTVÍ

Milí Pozemšťané!

Vrátím se ještě k dopisu pana Šebesty ze Strážnice, o kterém jsem se zmiňoval v našem posledním setkání. Nezodpověděl jsem jeho poslední otázku, týkající se „hracích karet Perryho Rhodana“. Tož, jak se v jeho kraji říká, s těmi je to věc nelehká. Česká redakce o jejich vydání uvažovala, ale zájem byl jen nepatrný. Tak malý, že by se musely vydat pouze v malé sérii, a tím by taky byly nepřiměřeně drahé. Budeme uvažovat o něčem jiném - včas vám to povím na těchto stránkách.

Další dopis mi poslal pan Radek Hloušek z Brna, který sám sebe označuje jako „věrného fandu“ seriálu. Jako většina z vás se přimlouvá za častější vydávání seriálu. Na mou myšobí víru, rádi bychom vyhověli, ale uvažte sami - kdo by všechno to čtení jen překládal z originálů? Jsme na konci lidských zdrojů a hledáme další spolupracovníky. Pokud někdo umíte dobře německy, jakž takž se orientujete v naší terminologii, dovedete dobře česky (věřte mi, že to není tak samozřejmé jak se zdá) a navíc patříte k lidem, kteří dodrží dané slovo, budeme jen rádi, když nám přijdete pomoci. Je samozřejmé, že více osob toho dokáže víc, ať se jedná o lidi, nebo - s vaším laskavým dovolením - o myšoby. Adresu redakce najdete v každém čísle.

A něco příjemného na závěr. Už od března začnou v knižní podobě vycházet rhodanovské romány, o nichž jsem se zmiňoval posledně. Do konce roku by jich mělo vyjít pět.

Těším se na další příležitosti k setkání.

Zdraví vás váš přítel

Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily